

60. Ἡ ἄνοιξ', ἴδες, πέρασε,

Τὸ καλοκαίρι γέρασε,

Χειμώνιασε, καὶ πάει.

Καὶ τὼρ' ἀπελπισμένα

Τὰ πρῶην ἀνθισμένα,

Τὸ χιόνι τὰ χτυπάει.

Τὰ χόρτα ἐξηράνθησαν,

Καὶ τ' ἄνθη ἐμαράνθησαν,

Γυμνώθηκεν ἡ γῆ.

Τὸ κάλλος τῆς ἐσβύσθη,

Τὸ χάος ἐβυθίσθη,

Ἐς τὴν πρώτην του πηγῆ.

Ταλαίπωρη νεότητα!

Ἴδὲ, τί ματαιότητα!

Τὸ κάλλος ἀπερνάει

Καὶ τ' ἄνθος τῆς καλῆς μας,

Καὶ τρυφερῆς ζωῆς μας,

Μονόφορα γηρνάει.

Λοιπὸν μὴ συναρπάζεσαι,

Ἐς τὸ μέλλον μὴ ξυπάζεσαι,

Μόν' στέργε τὸ παρόν.

Καὶ ὅσῳ' εἰς τ' ἄνθος εἶσαι,

Εὐφραίνου, χαίρου, ζῆσε,

Μὴ χάνῃς τὸν καιρόν.

uuuuuu